

Arrest

nr. 329 640 van 10 juli 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ACEVEDO VAHOS
De Stassartstraat 117/2
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 maart 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 april 2025 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. ACEVEDO VAHOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij betreedt op 13 december 2020 voor het eerst het Schengengrondgebied waarbij zij in het bezit is van een Duits visum met het oog op werk als au pair.

Op 6 september 2021 ondertekent zij een arbeidsovereenkomst voor een zogenaamde au pair tewerkstelling bij een gezin in Brasschaat.

Op 29 december wordt er besloten haar een arbeidskaart B af te leveren.

Op 31 december 2021 wordt er vervolgens nog een aankomstverklaring (bijlage 3) opgesteld voor verzoekende partij waarbij zij aangeeft op 27 december in België aangekomen te zijn.

1.2 Op 24 augustus 2023 huwt verzoekende partij te Denemarken met haar beweerde partner.

1.3 Volgens haar eigen verklaringen komt verzoekende partij op 18 september 2023 terug aan op het Belgisch grondgebied. Op 17 oktober 2023 wordt opnieuw een aankomstverklaring opgesteld voor verzoekende partij (bijlage 3).

1.4 Op 12 september 2024 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger en dit meer bepaald op basis van haar beweerde echtgenoot van Belgische nationaliteit.

Op 12 maart 2025 besluit verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij te weigeren en dit zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/09/2024 werd ingediend door:

Naam: L. H. (...)

Voornaam: S. (...)

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging als echtgenote van de heer Q. L., J. J. (...) (RR 5...°) van Belgische nationaliteit, dit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: §2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 stelt op zijn beurt dat: De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. (...)

Ter staving van de huwelijksband legt betrokkene een afschrift van een Deense huwelijksakte voor waaruit blijkt dat zij en de referentiepersoon op 24-08-2023, in het huwelijk getreden zijn te Æro, Ærøskøbing, (Denemarken).

Er werd niets voorgelegd waaruit kan blijken om welke reden betrokkene en de referentiepersoon hun huwelijk in Denemarken hebben afgesloten, noch of er enige band of link is met Denemarken bij één van hen beiden (voorheen gewoond, familie in Denemarken, tewerkstelling in Denemarken etc.).

De referentiepersoon is van Peruviaanse origine. Sinds 29/05/2013 verblijft hij te Elsene en heeft steeds op Belgisch grondgebied verbleven, zo blijkt uit zijn rijksregister.

De betrokkene heeft de Colombiaanse nationaliteit en legt bij de aanvraag een paspoort uit Colombia voor, zij had een A Kaart Nr (...) afgeleverd te Brasschaat geldig tot 31.12.2022(Gesupprimeerd op 30.12.2022) als au pair: verblijvende te (...).

Uit niets blijkt dat de betrokkenen enige band met Denemarken hebben. Betrokkenen zijn aldus naar Denemarken gereisd om te huwen.

Artikel 27, §1 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt door alle overheden zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 21 (openbare orde exceptie) en 28 (Bewijskracht van buitenlandse authentieke akten).

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Om te kunnen huwen in Denemarken moet een aanvraag worden ingediend bij 'The Agency of Family Law' (Deens: 'Familierektshuset'). Op basis van een onderzoek op de ingediende huwelijksaanvraag via de website van 'The Agency of Family Law'¹ en de toegevoegde documenten wordt al dan niet een certificaat van huwelijksstatus ('Certificate of marital status'; Deens: 'prøvelsesattest') uitgereikt. Dit certificaat, waarvoor 1.900 DK dient te worden betaald, is 4 maand geldig, binnen welke termijn een huwelijk dient te worden voltrokken. Uit de voorwaarden en de voor te leggen documenten bij een huwelijksaanvraag, zoal vermeld op dezelfde website van 'The Agency of Family Law'¹ blijkt dat er niet standaard een attest van gehuwde staat dient te worden voorgelegd. De website vermeldt dat, indien dit niet wordt toegevoegd, ervan uit gegaan wordt dat de huwelijksaangever niet eerder gehuwd is. Het is met andere woorden een verantwoordelijkheid van de aangever zelf. De website preciseert dan wel dat een ondertekening van de aangifte op grond van strafrechtelijke aansprakelijkheid de ongehuwde staat bevestigt, dit is in feite een verklaring op eer van de ongehuwde status, die niet standaard wordt geverifieerd door objectieve documenten. De website vermeldt dan wel dat 'The Agency of Family Law' eventueel bijkomende stukken kan opvragen, het is geen standaard vereiste, en berust dus op de welwillendheid van de aanvrager om dit al dan niet toe te voegen.

Op zich is het volgens het naar Deens recht toegestaan om een huwelijk af te sluiten zonder het voorleggen van een bewijs van ongehuwde staat. Hoewel de voorgelegde huwelijksakte naar de wetgeving van Denemarken rechtsgeldig is conform artikel 47 WIPR, dient er op gewezen te worden dat Artikel 46 WIPR het recht dat van toepassing is op de grondvoorwaarden van het huwelijk stipuleert. En dit is het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit draagt. Elke echtgenoot is derhalve onderworpen aan zijn of haar eigen nationale recht.

Referentiepersoon is een Belgische onderdaan; overeenkomstig artikel 46 WIPR is dusdanig evenzeer het Belgisch recht van toepassing wat betreft de grondvoorwaarden van het huwelijk. Eén van de grondvoorwaarden tot huwen naar Belgisch recht betreft het niet gehuwd zijn of niet wettelijk samenwonend zijn, tenzij het dezelfde partijen betreft (artikel 147 Burgerlijk Wetboek). Bovendien bepaalt het Belgisch Burgerlijk Wetboek in de wetsartikelen 147 en 161 dat de toekomstige echtgenoten een bewijs van geen huwelijksbeletsel, van ongehuwde staat of een bewijs moeten leveren van de ontbinding of nietigverklaring van een eventueel vorig huwelijk om in het huwelijk te kunnen treden met elkaar.

Het huwelijksinstituut is een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel. Een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR).

Artikel 28, §1 WIPR stelt verder:

Een buitenlandse authentieke akte strekt in België tot bewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld, indien zij tegelijk voldoet:

1° aan de voorwaarden die deze wet stelt aan de vorm van de akten; en 2° aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld.

De vaststellingen gedaan door de buitenlandse overheid worden niet in aanmerking genomen voorzover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen die de Deense autoriteiten (zijnde 'The Agency of Family Law') hebben gedaan bij de huwelijksaangifte van de betrokkene, niet hebben kunnen uitsluiten dat de betrokkene niet reeds gehuwd of samenwonend was op het moment van de huwelijksaangifte, wat strijdig is met de grondvoorwaarden art. 147 BW van België. Om die reden weigert de Dienst

Vreemdelingenzaken op basis van artikel 27 WIPR, in combinatie met art. 21 WIPR (openbare orde vereiste) en art. 28 WIPR (Bewijskracht van buitenlandse authentieke akten) de huwelijksakte dd 16.05.2023 van het huwelijk dat werd afgesloten te Denemarken te aanvaarden, daar deze onverenigbaar is met de openbare orde.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (Arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Gelet op al het voorgaande weigert de dienst Vreemdelingenzaken aldus de voorgelegde huwelijksakte te aanvaarden. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden voor het bekomen van het verblijfsrecht op basis van art. 40ter VW en art. 44 KB.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Gezien betrokkene niet kan genieten van de toepassing van art.40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat ervan uit dat de verblijfsvoorwaarden van toepassing zijn en zijn voldaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

1.3 Op 11 april 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 11 april 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 29 april 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 Verzoekende partij heeft geen synthesememorie neergelegd. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 20 juni 2025.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat zij door de bestreden beslissing een gevaar loopt op gedwongen verwijdering uit België waardoor zij gescheiden zou worden van haar beweerde echtgenoot en daardoor ook talrijke sociale, affectieve en familiale banden zou verliezen. Daarnaast zou er sprake zijn van zware morele en psychologische gevolgen van een dergelijke gedwongen scheiding. Dit geheel zou een vordering tot schorsing rechtvaardigen.

Zoals voorgeschreven door artikel 39/82, § 2, alinea 1 van de Vreemdelingenwet kan de schorsing van de tenuitvoerlegging alleen worden bevolen als er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde brengt verschillende gevolgen met zich mee. Verzoekende partij heeft daarbij de verplichting *in concreto* aan te tonen dat de uitvoering van de bestreden beslissing haar blootstelt aan een vaststaand, actueel en niet louter hypothetisch risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De Raad merkt hierbij reeds op dat de bestreden beslissing geen bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Verzoekende partij voert een enig middel aan waarin zij de schending opwerpt van artikel 40*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 44 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (verder: het Vreemdelingenbesluit), van het gebrek aan formele motivering overeenkomstig artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de afwezige, onjuiste, onvoldoende of tegenstrijdige motivering en daardoor afwezigheid van wettelijk aanvaardbare motivering, van de kennelijke beoordelingsfout, van het algemeen voorzichtigheidsbeginsel, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het algemeen beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid verplicht is alle relevante elementen van de zaak in overweging te nemen en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (verder: het EVRM).

Dit middel zet zij als volgt uitéén:

“5. MIDDELEN

Aangevoerde middelen:

(...)

A. Schending van de artikelen 40ter van de wet van 15 december 1980, 44 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De verwerende partij weigert het verzoek tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, ingediend door verzoekster, met het argument dat haar huwelijk, gesloten in Denemarken op 24 augustus 2023, niet aan de voorwaarden voldoet om in België te worden erkend, met name wegens het ontbreken van een voorafgaande band met Denemarken en vermoedens over de geldigheid van de huwelijkse staat van de echtgenoten op het moment van het huwelijk.

Artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 voorziet nochtans uitdrukkelijk in het recht op gezinshereniging voor familieleden van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat het familielid de Belgische referentie vergezelt of zich bij hem/haar voegt én dat het familielid voldoende wordt aangetoond.

In casu werd Mevrouw L. H. (...), conform artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, op 12 september 2024 in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, na indiening van haar aanvraag tot verblijf als echtgenote van de heer Q. L. (...).

De aflevering van deze bijlage 19ter toont aan dat de administratie aanvankelijk het huwelijk tussen partijen heeft erkend en het bestaan van de huwelijksband als voldoende aangetoond heeft beschouwd.

Indien dit niet het geval was geweest, had de verwerende partij een bijlage 19quinquies moeten afleveren, zoals uitdrukkelijk bepaald in artikel 52, dat stelt dat bij gebrek aan bewijs van de familieband, geen bijlage 19ter wordt uitgereikt.

De betwiste beslissing, waarbij de erkenning van een nochtans regelmatig geregistreerd huwelijk alsnog wordt geweigerd, vormt een beleidsomslag die uitdrukkelijk gemotiveerd had moeten worden. Het gebrek aan motivering vormt een flagrante schending van de fundamentele beginselen van behoorlijk bestuur en van de wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Bovendien bepaalt artikel 44, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dat wanneer de administratie twijfelt aan de echtheid of het bestaan van de familieband, zij gehouden is bijkomende onderzoeken te verrichten, zoals gesprekken met de betrokken partijen of andere passende onderzoeken.

De verwerende partij heeft echter geen enkele bijkomende verificatie uitgevoerd om eventuele twijfels over het bestaan van een authentieke en daadwerkelijk beleefde echtelijke relatie te objectiveren of te weerleggen.

Dit verzuim vormt een bijkomende schending die de wettigheid van de bestreden beslissing aantast.

Conclusie: De betwiste beslissing is bijgevolg aangetast door manifeste beoordelingsfouten, een duidelijk gebrek aan motivering en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de hierboven vermelde regelgeving, en dient daarom volledig te worden vernietigd.

B. Schending van de motiveringsplicht en kennelijke beoordelingsfout in toepassing van artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht

Artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt: « Voor de bepaling van het toepasselijke recht in een materie waarin personen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten of handelingen die enkel zijn gesteld met het oog op het ontgaan van het recht dat door deze wet wordt aangewezen. »

Deze bepaling legt de verwerende partij een specifieke verplichting op: wanneer zij zich beroept op rechtsontduiking, moet zij haar beslissing adequaat motiveren door concreet en objectief aan te tonen dat het enige doel van de betrokken partijen was om het Belgische recht te omzeilen.

In casu beperkt de verwerende partij zich tot het aanhalen van het gebrek aan een voorafgaande band tussen de echtgenoten en de plaats waar het huwelijk in Denemarken werd voltrokken. Dergelijke elementen volstaan manifest niet om overtuigend een exclusieve en bedrieglijke intentie aan te tonen.

Uit geen enkel element van het administratief dossier blijkt in de huidige stand dat met zekerheid of zelfs met een voldoende mate van waarschijnlijkheid kan worden vastgesteld dat het enige doel van de betrokkenen was om het Belgische recht te ontwijken.

Door zich uitsluitend te baseren op een vermoeden dat enkel voortvloeit uit de plaats van het huwelijk, begaat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout en komt zij haar wettelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, niet na.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

C. Kennelijke beoordelingsfout betreffende de Deense procedurele waarborgen tegen schijnhuwelijken

De bestreden beslissing is hoofdzakelijk gebaseerd op het argument dat de Deense autoriteiten geen voldoende grondige controles zouden uitvoeren op de huwelijks staat van personen die in Denemarken willen trouwen, met name vanwege het declaratief karakter van de attesten van ongehuwde staat.

Dit standpunt getuigt echter van een kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de procedurele waarborgen die daadwerkelijk voorzien zijn in de Deense wetgeving. Voorafgaand aan een huwelijk eist het Deense Agentschap voor Familierecht ("Familierektshuset") immers verplicht de afgifte van een huwelijksbevoegdheidscertificaat ("prøvelsesattest"). Dit certificaat wordt pas uitgereikt na administratief

onderzoek van de ingediende documenten, volgens een officiële procedure die specifiek bedoeld is om schijnhuwelijken te voorkomen.

De verwerende partij negeert volledig deze procedurele realiteit en motiveert niet afdoende, in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, waarom de maatregelen die door het Deense recht zijn voorzien objectief onvoldoende zouden zijn om huwelijksfraude tegen te gaan. Er wordt geen enkel concreet element aangebracht dat de geldigheid van de administratieve controle door de Deense autoriteiten in twijfel zou kunnen trekken. Nochtans geldt het fundamentele beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten van de Europese Unie, waarbij wordt verondersteld dat elke lidstaat de noodzakelijke administratieve controles uitvoert overeenkomstig zijn nationale recht.

Bij gebreke aan een objectieve en voldoende onderbouwing van de beweerde tekortkomingen in de Deense procedurele waarborgen, begaat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout die strijdig is met haar motiveringsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

D. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM)

De bestreden beslissingen moeten eveneens worden getoetst aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM), dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven waarborgt: « Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, tenzij deze bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de voorkoming van wanordelijkheden of strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. » (artikel 8 EVRM)

Deze bepaling legt de staten niet alleen een negatieve verplichting op om zich te onthouden van ongerechtvaardigde inmengingen, maar ook een positieve verplichting om redelijke maatregelen te nemen die het individuen mogelijk maken een normaal gezinsleven te leiden.

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet elke inmenging in het recht op gezinsleven aan drie cumulatieve voorwaarden voldoen: ze moet bij wet zijn voorzien, een legitiem doel nastreven en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Die laatste voorwaarde houdt in dat de inmenging evenredig moet zijn aan het nagestreefde doel en dat de bevoegde autoriteiten een belangenafweging moeten maken waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden van het geval.

In casu onderhouden Mevrouw L. H. (...) en de heer Q. L. (...) een stabiele en authentieke huwelijksrelatie, die bovendien officieel werd geregistreerd bij de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand. De weigering van de administratie om het in Denemarken voltrokken huwelijk te erkennen, zonder enig concreet bewijs van fraude of misbruik, vormt een ernstige en ongerechtvaardigde inbreuk op hun fundamenteel recht om samen als gezin te leven.

Het gezinsleven dat door artikel 8 EVRM wordt beschermd, omvat onder meer het recht om een gezin te stichten via het huwelijk en om samen te leven zonder onevenredige belemmeringen van overheidswege. De bestreden administratieve beslissing, waarbij het nochtans in België geregistreerde huwelijk niet wordt erkend, leidt tot een gedwongen scheiding en verhindert dat verzoekers hun gezinsleven volledig kunnen uitoefenen. Dit veroorzaakt aanzienlijke morele en emotionele schade.

Bovendien toont de administratie niet aan welk legitiem doel een dergelijke ingrijpende maatregel zou rechtvaardigen. Het ontbreken van concrete en proportionele motieven in de bestreden beslissing wijst duidelijk op een schending van het proportionaliteitsbeginsel dat voortvloeit uit artikel 8 EVRM.

Daarnaast benadrukt de Europese rechtspraak het belang van een nauwkeurige en geïndividualiseerde beoordeling van elk dossier, waarbij bijzondere aandacht moet worden besteed aan de stabiliteit van de relatie, het authentieke karakter van de familiebanden en de menselijke gevolgen van een gedwongen scheiding (zie met name EHRM, arrest *Sen t. Nederland*, nr. 31465/96, § 31, 21 december 2001; arrest

Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland, nr. 50435/99, § 39, 31 januari 2006). In het onderhavige geval werd een dergelijk grondig onderzoek niet verricht, wat de schending van de verplichtingen voortvloeiend uit artikel 8 EVRM nog verergert.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

4.2 Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar eerste middel de schending opwerpt van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en van het voorzichtigheidsbeginsel, maar dat zij deze bewering niet verder wordt uitwerkt.

Op basis van artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

4.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.4 In zoverre verzoekende partij van mening is dat er sprake zou zijn van een afwezige, onjuiste, onvoldoende of tegenstrijdige motivering en daardoor afwezigheid van wettelijk aanvaardbare motivering, voert zij in realiteit de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.5 Verzoekende partij dient op 12 september 2024 een aanvraag in om een verblijfskaart te bekomen als familielid van een Unieburger. Daarvoor baseert zij zich op haar beweerde huwelijksrelatie met de Belgische referentiepersoon.

Concreet zal een dergelijke aanvraag beoordeeld worden op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarin gesteld wordt dat:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...).”

4.6 In het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht komt het aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een

voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

4.7 Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit geeft in dit verband inderdaad aan dat:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. (...)”

4.8 Verzoekende partij is van mening dat zij haar huwelijkse band met de Belgische referentiepersoon bewijst door een Deense huwelijksakte voor te leggen. Door de bijlage 19ter af te leveren, zou verwerende partij dit huwelijk erkend hebben. Verwerende partij zou geen bijkomende informatie gevraagd hebben en volgens haar is het huwelijk in Denemarken er niet enkel op gericht om het Belgisch recht te omzeilen. Denemarken zou volgens haar ook voldoende procedurele waarborgen bieden die een schijnhuwelijk tegengaan.

4.9 Dit betekent echter ook dat verzoekende partij de Raad verzoekt uitspraak te doen over de rechtsgeldigheid van haar huwelijk dat zij op 24 augustus 2023 in Denemarken afgesloten heeft.

Artikel 27, §1 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (verder: WIPR) stelt dat:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Hieruit volgt dat elke (administratieve) overheid in de uitoefening van diens bevoegdheden de erkenning van een buitenlandse akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125).

Hetzelfde artikel van het WIPR geeft ook aan dat indien de overheid inderdaad weigert de geldigheid van de akte te erkennen er een beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121 WIPR en overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 van ditzelfde WIPR. Er wordt verder nog gepreciseerd dat een dergelijk beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid betreft zoals bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek.

4.10 De Raad benadrukt in eerste instantie dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144 tot 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot aanvaarding van de buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde. Immers heeft de Raad hieromtrent geen rechtsmacht gelet op het beroep dat tegen zulke beslissing overeenkomstig artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR openstaat bij de familierechtbank. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat de buitenlandse huwelijksakte in België niet erkend wordt omdat hij de inhoud van dit officieel document betwist overeenkomstig artikel 21 van het WIPR (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel dan ook inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde onterecht de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte heeft geweigerd op grond van onder meer artikel 21 van het WIPR, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van onder meer artikel 21 van het WIPR, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N).

In zoverre het middel ertoe strekt aan te tonen dat de gemachtigde *in casu* ten onrechte de buitenlandse huwelijksakte niet heeft erkend en de Raad er vervolgens toe zou nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is het middel dan ook niet ontvankelijk (cf. RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

4.11 Uit de hiervoor geciteerde bepalingen van het WIPR blijkt dat verwerende partij, met toepassing van artikel 27, §1 van het WIPR kan weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 28 en 21 van het WIPR zoals dit ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing.

Verwerende partij is dan ook niet alleen gerechtigd om de echtheid van de buitenlandse akte te onderzoeken – met name of zij voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waarin zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid – maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zogenaamde conflictenrechtelijke controle, waarbij wordt nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde.

Het feit dat aan verzoekende partij een zogenaamde bijlage 19ter werd afgeleverd bij haar initiële verzoek tot aflevering van een verblijfskaart betekent uiteraard geenszins dat verwerende partij in eerste instantie dit huwelijk erkend zou hebben. De beoordeling van haar aanvraag wordt immers slechts nadien uitgevoerd door de diensten van verwerende partij.

4.12 Verzoekende partij somt in haar verzoekschrift allerhande feitelijke elementen op die zij opwerpt ten aanzien van de bestreden beslissing. Zij uit de overtuiging dat zij volgens haar wel voldoet aan de vereisten zoals de wet voorziet. Daarmee bewijst zij echter geenszins een schending van de wettelijke bepalingen ter zake.

4.13 Verzoekende partij betwist verder dat zij het oogmerk gehad zou hebben om het Belgisch recht te omzeilen. Tot op heden is er echter ook geen enkele redelijke uitleg waarom zij er samen met haar partner voor gekozen heeft om in Denemarken te huwen of dat zij bij het aangaan van dit huwelijk een bewijs van ongehuwde staat voorbracht. Beide partners lijken bovendien op geen enkele manier ook maar enige band te hebben met dit land. Het besluit van verwerende partij dat beiden enkel naar Denemarken reisden voor het huwelijk lijkt dan ook allesbehalve onredelijk of op een dergelijke manier genomen dat er niet met alle elementen in het dossier rekening gehouden zou zijn.

Verzoekende partij toont in ieder geval geenszins aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat verwerende partij de geldigheid van de voorgelegde huwelijksakte onder meer betwist op grond van artikel 21 van het WIPR.

De Raad kan, na nazicht van de desbetreffende stukken in het administratief dossier, slechts vaststellen dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om de voornoemde stukken niet te aanvaarden als sluitend bewijs van de band tussen verzoekende partij en de referentiepersoon en dit zeker niet wanneer ook niet eens vaststaat dat er zekerheid bestaat over de voorafgaande ongehuwde staat van de huwelijkspartners.

De beschouwingen van verzoekende partij laten niet toe te concluderen dat enig dienstig stuk over het hoofd werd gezien of dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

4.14 Verzoekende partij merkt op dat artikel 44, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit zou aangeven dat er bij twijfel over de echtheid of het bestaan van een familieband door verwerende partij bijkomend onderzoek gevoerd zou moeten worden zoals gesproken.

Daarbij geeft de Raad aan dat deze precieze bepaling dit echter niet aangeeft. Deze precieze bepaling stelt immers dat:

“Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale

overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd."

Er wordt echter door verwerende partij niet betwist dat er een geldige Deense huwelijksakte wordt neergelegd. Er wordt wel besloten dat deze naar Belgisch recht niet aanvaard kan worden om een daadwerkelijke huwelijksband aan te tonen en dat bijgevolg niet voldaan is aan de grondvoorwaarden om in België tot een geldig huwelijk te besluiten.

In zoverre verzoekende partij desgevallend verwijst naar het derde lid van voormelde bepaling wijst de Raad erop dat er enkel tot bijkomend onderzoek overgegaan kan worden in de mate dat er geen stukken voorliggen en bovendien blijkt niet uit de bewoordingen van het Vreemdelingenbesluit dat er hiervoor enige verplichting rust op verwerende partij.

De Raad herhaalt hierbij dat de bestreden beslissing niet besluit tot een weigering van het verblijf louter en alleen omwille van het feit dat er een Deense huwelijksakte wordt neergelegd, maar wel omwille van de reden dat er geen verklaring gegeven wordt voor deze stap en omdat er vragen gesteld kunnen worden bij het ontbreken van het attest van ongehuwde staat dat in het kader van een dergelijk buitenlands huwelijk niet nodig zou zijn maar in België wel. Daarenboven konden partijen kiezen voor een huwelijk in België vermits minstens de echtgenoot al jarenlang in België woont en intussen ook Belg is.

Er is dan ook geen sprake van een weigering louter en alleen omwille van de Deense akte. Van een automatische weigering is er dan ook al evenmin sprake.

4.15 Verzoekende partij merkt op dat door de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM zou ontstaan.

Allereerst herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor er hoe dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden.

In ieder geval kan uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, G./I/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Er kan, op basis van de uiteenzetting van verzoekende partij, ook niet worden vastgesteld dat door de bestreden beslissing enig aspect van haar -eigenlijk louter formeel- aangevoerde gezins- en privéleven dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt in gedrang komt. Verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting derhalve niet aannemelijk dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verwerende partij zou rusten die zou verhinderen dat zij de bestreden beslissing nam.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt werd er wel degelijk een beoordeling gemaakt van deze bepaling, doch door verwerende partij werd er geoordeeld dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. In ieder geval wordt het huwelijk niet aanvaard door verwerende partij en verder kan het loutere samenwonen van partijen niet als voldoende aanzien worden om van een gezinsleven te spreken.

4.16 Een schending van de door verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE